

اگر ضمیر "ی" بخواهد به فعلی بچسبد، باید بینشان حرف "ن" بیاید که بتوانیم آن را راحت بخوانیم.
*چند نکته:

۱. فعل ما می تواند هر زمان یا شخصی داشته باشد.

۲. این ضمیر "ی" در نقش مفعول است.

مانند: جَعَلَنِي : مرا قرار داد (جَعَلَ + ن + ي) ماضی

يَجْعَلُنِي : مرا قرار می دهد (يَجْعَلُ + ن + ي) مضارع

تَنْصُرُونِي : مرا یاری می کنید (تَنْصُرُونَ + ن + ي) مضارع

عَلَّمَنِي : به من یاد بده (عَلَّمَ + ن + ي) امر

لَا تَضْرِبْنِي : مرا نزن (لَا تَضْرِبُ + ن + ي) نهی

سَيَعْرِفُنِي : مرا خواهد شناخت (سَيَعْرِفُ + ن + ي) مستقبل

۳. نون وقایه ممکن است بعد از کلمات "مِنْ" یا "عَنْ" یا "إِنَّ" هم بیاید؛ در این صورت مِی و عَیّ جار و مجرور می گردند و نقش اِنّی را این شاء الله در سال دوازدهم می خوانیم.

۴. سؤال مربوط به این درس: أَلْف-عَيْنِ نُونِ الْوَقَايَةِ فِي الْجُمْلَةِ التَّالِيَةِ.

ب-المَحَلّ الإِعْرَابِيّ.

۵. نون وقایه ترجمه ندارد.

حقیقی